AKBABA

Erkek — Kâh doğuya çeviriyor, kâh batıya...
Kadın — Rica ederim siyasetten bahsetme !

Pek Büyük Bir Müjde!

Türk toprakları makineli ziraate kavuşuyor.

Köşede: Kıymetli Ziraat vekilimiz Şevket Raşit Hatiboğlu — Resim: Ağrı eteğinde harman.

AKBABA
PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR,
SİYASİ, FİKİR, SANAT, MİZAH
MECMUASI

SAHIBİ:
Yusuf Ziya ORTAÇ

İDAREHANE
İstanbul, Ankara caddesi, No. 47
Telefon: 22129

ABONE
Türkiyenin her tarafı için:
Seneliği 1000, altı aylığı 500,
üç aylığı 250 kuruş.
Yabancı memleketlere: Seneliği
2000, altı aylığı 1000, üç aylığı
500 kuruş.

6 temmuz, 1944, perşembe

Sayı: 18
20 Kuruş

Büyük Millet Meclisi, 26 haziran pazartesi günkü toplantısında, millî hayatımızda aydın ufuklar açacak pek mühim bir kanun kabul etti: Zirai Donatım Kurumu kanunu.

Bu kanunla, kurumun sermayesi 50 milyon liraya çıkarılmış, icap ederse 100 milyon liraya çıkarılmasına da imkân verilmiştir.

Bu kanunun özünden şunu anlıyoruz: Ziraatimiz en geri vasıtalarla yapılmaktadır. Elde, toprak mahsullerini hastalıktan koruyacak ilâçlar azdır. Bu yüzden, hem toprağımız az verimli oluyor, hem de elde ettiğimiz mahsullerin cinsi düşük çıkıyor.

İşte 50 miliyon lira sermayeli Zirai Donatım Kurumu, bu toprak kalkınmasında kullanılacak.

Bunu sevinçle, hayır sevinçten de üstün bir bahtiyarlıkla alkışlamamak ne mümkün!

Türk milletinin yüzde yetmişini aşan köylülerimizin yanık yüzü bu kanunla gülecek; topraklarımız bu kanunla şenlenecek ve Türk köyü bu kanunla canlanacaktır.

İşinin tam bilgili bir vekili ve gönüllüsü olan kıymetli Şevket Raşit Hatiboğlu'nu, Akbaba saygı ile selâmlar.

Kaybettiğim insan!

Yazan: Yusuf Ziya ORTAÇ

İçimde, çoktandır tadını unuttuğum bir sevinç var: Penceremi gagalıyan kumruya, şefkatin gözlerile bakıyorum, uzaktan gelen çocuk seslerini, göğsümün içinde bir baba kalbi dinliyor.

Hava ne güzel, rüzgâr ne tatlı, hayat ne hoş... Penceremden görünen deniz parçasında, poyraz dolu yelkenler beni alıp götürüyor: Altın kumlu, yamaçlarında yeşillikler çağlayan sahillere... Kahvecinin radyosu, masamın başında beni bir hayal gezisine çıkarıyor:

Urfalıyem, bahçeliyem, bağlıyem!

Yurdumun bu uzak köşesinde, yüzlerini görmediğim, seslerini duymadığım dostlarla bahçelerde, bağlarda geziyoruz...

Akbaba'nın emektar ihtiyarı Mevlût ağa, dışarda taşra postasını yükleniyor. Avucumu dalayan aba caketinin omuzuna, elimi, evlât saygısiyle koyuyorum:

— Merhaba baba...

Gazeteyi açıyorum. Güzüme ilişen her haberde, bir müjde güzelliği var: Bu yıl kömür bol.. Makarna dağıtılacak.. Ziraatimiz makineleşiyor.. Sulh hazırlıkları başladı...

Odamda bir şarkı mırıldanarak dolaşıyorum: İçim neşe dolu, ışık dolu, ümit dolu...

Düşünüyorum: Yıllardır tadını unuttuğum bu sevinç; bu iyimserlik; insana, böceğe, ata, ağaca karşı içimde yeşeren bu tatlı, bu sıcak, bu yakın duygu nereden geliyor?...

Bahçemde define mi buldum?.. Yirmi yaşımın sıhhatine mi kavuştum?.. Varlığımdan bile habersiz bir güzelin selâmını mı aldım?.. Bana ne oldu?..

Birden, Arşimedi, çırılçıplak hamamdan fırlatan keşfin sevincile haykırıyorum:

— Buldum!.. Buldum!..

Evet, bütün iç dünyamı değiştiren gizli mucizeyi buldum: Asâsını dokundurunca çobanı şehzade yapan Hızır gibi beni değiştiren, biraz önce dükkânına uğradığım bir manavdı. Bana, o harb önü dünyasının efendi Türkçesile:

— Buyurunuz beyim!

Demiş, beğendiğim kaysıları birer birer seçerek kâğıda koymuş, güzel bir paket yapmış, verdiğim parayı bozmuş, otomobilin kapısını açmış ve nazik bir selâmla teşekkürler etmişti...

Ben, bu manavda, beş yıldır kaybettiğim insanı bulmuştum. Bütün sevincim, bütün iyimserliğim ondan geliyordu!

1944 Sulh koşusu:

Bakalım Berlin kupasını kim kazanacak!

EDEBİYAT

Yarınki Türk Şiiri

Babıâliden değil, Anadoludan doğacaktır!

Her üç ayda bir, ağrısı tutan Babıâli, mektep kaçkınlarından bir edebî nesil doğurur. Kendi lehçeleriyle söyliyeyim: Çoğu, belki de edebiyattan çakmıştır.

Ne divan edebiyatımızı bilirler, ne Tanzimat edebiyatımız bilirler, ne Edebiyatı Cedideyi bilirler, ne Fecriâti'yi bilirler, ne hece neslini bilirler, ne vezin bilirler, ne kafiye bilirler.. Hattâ ne de hadlerini bilirler!

Kâh sağdan, kâh soldan ele geçirdikleri beş on para ile çıkardıkları maddî ve mânevî sefalet örneği mecmualarda, imzalarını ancak kendileri okur ve tütüncü camekânlarında güneş sarartır!.

Fakat öteyanda, yeni Türkiyenin doğduğu ana topraklarda bir uyanış, bir kıpırdanış var: Dağlardan kekik kokuları taşıyan rüzgâr gibi saf, su şırıltıları gibi berrak sesler geliyor...

İzmirde, Sıvasta, Konyada, Zonguldakta çıkan dergiler görüyorum. Hepsinde, yeni, başka fakat bizim, fakat bizden bir lezzet var.

İşte, bunların en canlı örneklerinden birini postacı şimdi getirdi. Sahifelerini bahtiyar bir hayretle çeviriyorum: Eskişehirde çıkan "Bozkır" mecmuası. İçerisinde, kafamıza ve kalbimize gıda olacak, güzel, özlü yazılar dolu. Makale, fıkra, tetkik, memleket, portre, şiir..

Bu şiirlerde her şey var: Bizim kokumuz, bizim rengimiz, bizim duygumuz... Bu şiirlerde, vezin var, kafiye var, mâna var... Ve bu şiirlerde, bütün güzellikleri, yeniliklerine, haslıklarına rağmen bir şey yok: İddia!..

Size; Eskişehirden başlıklı ve Rıza Polat imzalı şiiri, Bozkır edebiyatından bir örnek olarak veriyorum. Beraber okuyalım:

Eskişehir'den

Bu şehrin her ferdi aşinâ bana,
Şu çocuk yavrumdur, şu kadın: ana;
Ve şu kız, kardeşim ezeldenberi;
İçimde onların öz sevgileri,
Bu ruhla çıkarım, her sabah evden

Kaplarken ufkumu güller: alevden;
Yürürüm: Çeşmeler, bahçeler, dallar...
Yürürüm: Üstümde çelik kartallar,
Bir atlas boşlukta uğuldar, durur;
Hür kalbim onlarla birlikte vurur.

Her talim dönüşü, tutuşur damlar,
Yıkanır Porsuk'ta altun akşamlar,
Bir yangın alevi serpilir cama,
Demli bir çay gibi dolar odama
Mevsimin en güzel cömert renkleri.

Ve yer yer halımda ecdat cenkleri,
Bir şanlı maziden tablolar çizer,
Hayalim o mutlu çağlarda gezer:
Kosova, Çaldıran, Mohaç, Zigetvar,
İnönü, Sakarya, son Dumlupınar
Bir biri ardınca kaplar odamı.

Odamda tarihin o tek adamı,
O bütün dünyaya meydan okuyan,
Bahtımı yeniden yazıp dokuyan
Bir altun çerçeve koynundan güler,
Bu gülüş ruhumu sarar, büyüler

Bu yerde, batıdan söker şafaklar,
Bir zafer artığı Gazi bayraklar;
Akşam, yamaçlarda çırpınır durur.
Kurşunlu cami'de ezan okunur,
Koşar çeşmelere dindar ehâli.
Kalkar, türbesinden Şeyh Üdebâli.

Belh'li müritleri çağırır, bir bir,
Uhrevi bir hisle örtünür, şehir;
Ve ruhlar, bu hisle düşer korkuya.
Bir yıldız yağmuru elenir suya,
Sükûn aynasında ak düşünceler,
Bir sedef rüyada uyur geceler.

Rıza POLAT

Bu şiirde, eskisinin bütün unsurları var: Vezin, kafiye, mâna... Fakat, bu şiirde hiç kimse yok: Ne Yahya Kemal, ne Ahmet Hâşim, ne Orhan Seyfi, ne Faruk Nafiz, ne Behçet Kemal.. Rıza Polat, yalnız adını bildiğim bu genç şair, yalnız kendisidir ve yalnız memlekettir: Her mısraı iplik iplik, renk renk, nakış nakış memleket..

Yeni Türk şiiri, Babıâliden değil, Anadoludan doğuyor!

Güzeller Güzeline Şiir

Çiçek meyvasına, arı balına,
Pınar kaynağına, yaprak dalına,
Yıldız ışığına, şafak alına
Ben de, ben de sana bağlıyım; Güzel!

●

Yağmur bulutuna, seher yeline,
Çaylar, toprak kokan bahar seline,
Doğan ay, saçının sırma teline,
Ben de, ben de sana bağlıyım; Güzel!

●

Domur domur özsu, yeşil ağaca,
Yaşamak istiyen hasta, ilâca.
Kuşburnu çalısı en dik yamaca,
Ben de, ben de sana bağlıyım; Güzel!

●

Dağ dağa, yol yola, insan insana,
Kalp kalbe, ruh ruha, yavrum; kan kana,
Denizler koynunda inci mercana,
Ben de, ben de sana bağlıyım; Güzel!

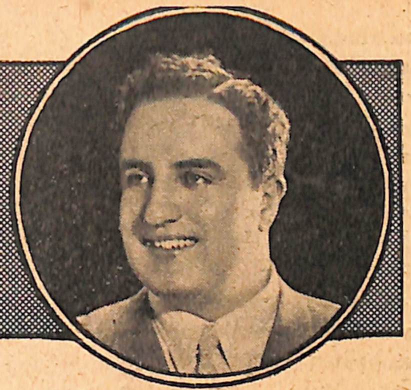
●

Taş taşa, baş başa, ayak ayağa,
Ceylânlar çöllere, geyikler dağa,
Yüz yüze, göz göze, dudak dudağa...
Ben de, ben de sana bağlıyım; Güzel!

Mehmet Necati ÖNGAY

BİZİM KIYMETLERİMİZ

NİHAT KIZILTAN

— Ey Nihat, dedim, seninle Şemsipaşada, Duvardibi'nde ortalık kararıncaya kadar top oynadığımız günleri hatırlarsın, değil mi?..

— Hiç unutur muyum?.. Beni koca gövdemle türlü muziplik icad edip düşürür, sonra karşıma geçer..

Meclis parkındaki havuzun kenarını takip ederek bizim eski Üsküdarlı hemşeriyle ilerliyorduk..

— İstersen biraz oturalım, dedi..

— Sen bilirsin..

Sıralardan birine iliştik... Bir iki havadan sudan söz..

— Nihat, dedim, biraz da ciddî konuşalım.

Bir anda, karşımdaki sempatik yüz komik bir ciddiyetle: "Bunu söyleyen sen misin?..,, der gibi bana döndü:

— Allah Allah.. Peki konuşalım...

— Hem de sanatına dair..

Takma ciddiyetim tuhafına gitti galiba. Gülmeğe başladı:

— Peki... Sen istediklerini sor.. Ben de bildiklerimi söyliyeyim..

— Önce kısa bir hazırlıktan sonra Puccini'yi oynayabilmen, sana ileride Vagner'i de başarabileceğin ümidini verebiliyor mu, bunu bilmek isterim.

— Benim (Toska) dan sonra oynadığım (Fidelyo) operasındaki birinci tenor (Florestan) ı Almanyada, sonra başka opera muhiti olan büyük Avrupa şehirlerinde bütün Vagneriyen tenorlar teganni ederler. Ben bu rolü yirmi defadan fazla oynadığımı hatırlıyorum. Kusurlarım olmuştur, muhakkak.. Esasen "kusursuz sanatkârım!.. iddiasını gütmek, bir gaflettir. Kendini kontrol edemiyen, alkışa kapılmaktan kurtaramıyan sanatkâr; sanat için bir kazançtan ziyade bir ziyandır. Artist evine döndüğü vakit: "Bu sefer de şurası kötü oldu, şu yanlışı yaptım, burası daha iyi olabilirdi..,, diye nefsini tenkit edebilmeli.. İşte benim Vagner operaları hakkında kesin cevap veremeyişim bir tevazu eseri değil, mücerret bir prensip ve hakikat icabıdır. Ben her zaman kendimi tenkide, tashihe uğraştım.. Bir gün bir Vagner operasıyla karşılaşırsam elimden gelen gayreti sarfedeceğimden emin olabilirsin.

— Peki, (Toska) nın bütününün temsili için henüz bir tasavvur yok mu?..

— Puccini'nin Toska'sı, Türk sahnesinin bu ilk göz ağrısı; muhakkak bir gün sahnemizde tamam olarak temsil olunacak; bu güzel eser, böylece opera repertuarımızın ön safında lâyık olduğu yeri alacaktır. (Zira bazı operalar vardır ki her muganni ve muganniye bunları muhakkak bilir ve kendilerine: "Bunları oynadınız mı?.,, diye sormak bir gaf olur.) İşte Toska da bunların başında gelenlerdendir.

Nihat Kızıltan Toska'da..

— Pr. Karl Ebert'in (Carmen) operasını sahneye koyacağını duyduk, bu haber doğru mu?.

— Carmen'in 937 kışında (Viyana Devlet Operası) nda Bulgar tenoru (Mazarof) un iştirakiyle, Pr. Karl Ebert tarafından sahneye konduğunu gördüğüm vakit, bu rejisörün bunu bir gün de Ankara'da bizlere oynatacağını ümit etmiştim. Fakat Carmen'i oynayabilmek için mükemmel bir sahneye ihtiyaç vardır. Modern bir opera binamızla döner sahnemiz olmadıkça rejisörün de, şantörün de eli kolu bağlanıyor. Hem biz, hem halk ne güzel operalardan mahrum kalıyoruz.

— Bizde ne gibi operalar daha ziyade revaç bulur acaba?..

— Bizde fazla rağbet görecek, ruhumuzu oksayacak operalar, daha ziyade İtalyan operalarıdır. Çünkü kanımızdaki tanpereman. Akdeniz ikliminin bir neticesidir. Onun için Leon Cavallo, Verdi, Puccini gibi İtalyan (Verizm) i bestekârlarının eserlerini tercih etmemiz münasip olur kanaatindeyim.

— Bizde operet nasıl olabilir ve olmalı?..

— Evet, operadan bahsederken operet te hatıra geliyor. Öperetlerin tatlı mevzuları, hafif müziği, bedîî bir ihtiyactır. Operet, bize (sahnede müzik) ve (müzikli türkçe) nin inceliklerini duyurur. O, her şeyden önce seyirciyi operaya hazırlayan bir intikal safhasıdır. Rolü çok mühimdir. Zira yüz yıllardanberi alışılagelmiş alaturka musikinin tek sesli

(Lûtfen sayfayı çeviriniz)

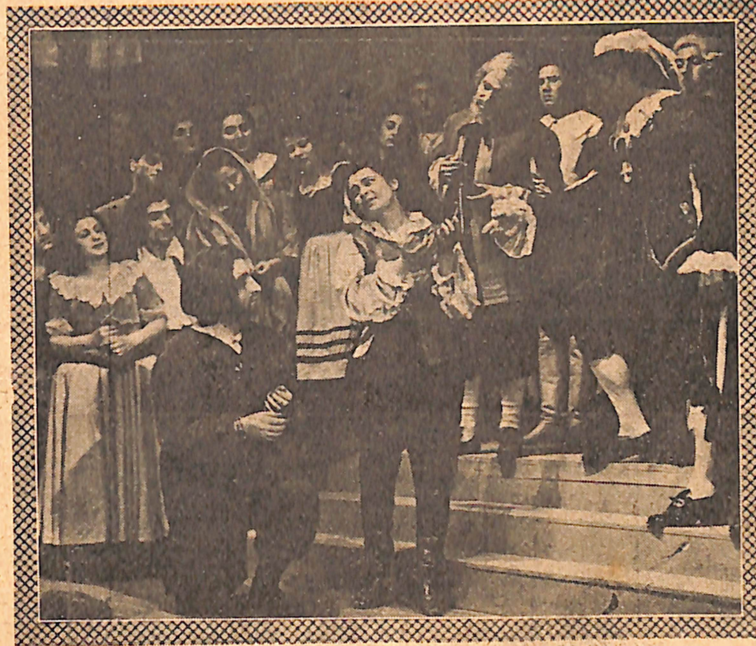
nağmelerinden silkinip, ağır mevzulu operaları kavramak kolay bir iştir. Operete (sahnenin gülü) dense yeridir. Sonra bize disiplinli bir operet lâzımdır. Zira bu operet dediğim gibi opera için bir köprü vazifesi görecektir. Halbuki bugüne kadar, ortada, maalesef bir garibe, bir dert olarak dolaşmaktadır. İstanbul'da zaman zaman beliren operet teşekkülleri, bu derdi tazelemekten başka bir şey yapmamışlardır. Bunların çoğu sanattan ziyade ticaret maksadını güden teşebbüslerdir. Ekserisi prozodiye uymaz, zevki selime aykırı, spekülâsyon metaları, ve halkın müzik kültürüne indirilmiş darbelerdir. Bu işe de günün birinde devletin el koymasını haklı bir ümitle beklemeliyiz.

— Operanın, medenî bir memleketin ruhî bünyesi üstünde rölü nedir?.

— Opera ve tiyatro umumiyetle bir memleketin kültürel bünyesinin bir makesidir. Oynanan eserler de verli olursa bu müessesenin nasıl bir fayda ve terbiye faktörü olduğu görülür.

— Sence Türkiye'de tiyatro kurmak mı muazzam bir iştir yoksa Opera mı?

— Bizde uzun zamandanberi sahne hayatı — kusurlu da olsa — mevcuttur, denebilir. Ancak Osmanlı devletinin alâkasızlığı, onu terakki yerine tedenniye götürmüştür. Bu acınacak hale çok şükür opera düçar olmadı. Bu da bir talih eseri değil, bir realite icabıdır. Opera kurmak tiyatro kurmakla kıyas kabul etmiyecek kadar zor bir iştir: operanın kalabalık personeli, yerli olmayan materyeli, onun ancak devlet himayesile kurulmasını mümkün kılar. Bu iş güçtür, masraflıdır. Bizim nesil bu fedakârca ilginin kadrini biliyor, bütün enerjisiyle çalışıyor. Opera bir ömür törpüsüdür. Opera sanatkârı tiyatro artistinden çok fazla yorulur: Onun dikkati, sesinde, ifadesinde, jestlerinde, müzikte, şefte korosunda o kadar dağılmıştır ki... Bunların hepsini bir noktada toplamak için bütün benliğiyle çalışır. Bu ne yorgunluktur.. Temsil biter. Zannederler ki artist artık kurtulmuş tur, rahattır... Hayır.. Bu konsantrasyon sabaha kadar sürer. Artist geceyi aşağı yukarı

Nihat: Fidelio ve Toska'da..

uykusuz, rolü tahteşşuurunda oynamakla, bitkin bir halde geçirir!

— Devlet artisti unvanına lâyık olmak için ne gibi vasıfları taşımalı?

— Bana kalırsa her şeyden evvel Konservatuvardan müstakil bir opera teşkil edilmelidir. Buradaki devlet artistleri, hükûmetin sanata vermekte olduğu önemin derecesini müdrik insanlar olmalı... Başı boş, disipline alışmamış kimseler Devlet artisti unvanına lâyık değildirler... Solidarite ve kollektif çalışma, ilk iki esas prensiptir ki Devlet artistini verimli kılar. Bu artistler cemiyete karşı da mesuldür.

— Peki konservatuvar'ın çalışma sistemi için düşüncelerin, kanaatlerin?.. Yurtta operanın inkişafı için temennilerin?.

— Konservatuvarın bugünkü mesaisi şayanı takdirdir şüphesiz. Eldeki imkânlara göre bir dakika bile durmadan dinlenmeden çalışılıyor. Normal zaman avdet eder, her şey temin edilirse randıman da o nisbette artacaktır. Bununla beraber Konservatuvarda koro ile bir balet mektebi eksiktir. Sonra şan öğretmeni ve (Krepetitör) lere ihtiyaç vardır. Balet ve koro için de bu işlerin ehillerini getirmek lâzımdır. Bütün bunlardan sonra da istidatlı mezunları Avrupaya staja göndermelidir. Bilhassa opera için bu bir zarurettir. İşte bu suretle tekemmül eden bir Konservatuvar, müstakbel Türk Operasının hazırlayıcısı olur.

Bu izahattan sonra geniş bir nefes alıp güldü:

— Ey, dedi, başka soracağım var mı?..

— Evet, dedim, aklımda bir sual vardı amma sana daldım, biraz düşünürsem...

Kalın bir ses bizi uyandırdı:

— Bahçe kapanıyor baylar..

— Dalmışız.. Kusura bakma.. diye özür dileyip kalktık, yürümeğe başladık..

Nihat:

— Zarar yok, dedi, bunu başka arkadaşlarıma sorarsın..

Batının havuzda aksini doya doya seyredemediğimize üzülerek acele adımlarla parkı terkettik: Ankaranın meşhur gurublarından biri, ağaçlar arasından süzüle süzüle ruhlara tatlı bir hüzün dağıtıyordu.

İbrahim Delideniz

CEPHEDE SİNEMA

HOLLYWOOD

● HUSUSÎ ●

Cephelerde sinema

●

Amerikalı askerlerin en beğendiği yıldızlar !

●

En çok sevilen filimler : Komediler, Harb haberleri, Miki mause.

●

Baba !... Baba !... Perdede babasını gören asker !

●

Kayboldu - bulundu ! Sinemada pabuçlarını unutanlar !

Amerikalı askerlerin yıldızı : Hedy Lamarr

Errol Flynn

Holivut: Hususî — Harbiye Nezareti, Amerikan askerleri için cephe gerilerinde hususî sinema salonları kurdurmuştur. Bu salonlarda, seyirci erkân, kendi evlerinde gibi rahat oturmakta, istedikleri artisti alkışlayıp, istemediklerini ıslıklamaktadırlar.

Askerler arasında yapılan bir ankette, en çok beğenilen yıldız "Hedy Lamarr,, olmuştur. Erkeklerden başta gelen de "Errol Flynn,, dir.

Askerler, filmlerde en çok komedi nevini sevmektedirler. Dünya haberleri ile 'Miki Mause,, da çok alkışlanıyor.

Geçenlerde, bu cephe gerisi sinemalarından birinde, bütün askerleri güldüren şöyle bir hâdise olmuştur:

Perdede, Sicilya harbinin cereyanını gösteren bir havadis filmi seyrediliyordu. Birden, seyirciler arasında bulunan genç bir er, yerinden fırlayarak bağırmağa başlamıştır:

— Baba... Baba!.. Babama bakın!

Meğer bu genç askerin babası da henüz askerlik çağında imiş ve Sicilyada döğüşürken çekilen filmi, tesadüf oğluna seyrettirmiş!

Cephe gerisi sinemalarının kapılarında bir de "Kayboldu - bulundu,, kulübeleri vardır. Burada, sinemalarda unutulan eşya saklanmakta ve sahipleri müracaat edince verilmektedir.

Geçenlerde film seyrederken kundu. ralarını çıkaran bir asker, "Kayboldu - bulundu,, kulübesinde, kendi haline kendi de gülerek ayakkabılarını aramağa gelmiştir.

Sinema, iaşe teşkilâtı, seyyar hastahane gibi, artık ordu ihtiyaçları arasına girmiş bulunuyor.

Kadına, aşka dair

Aşk içki gibidir : Sarhoşluğu tatlı, ayılması tatsız olur.

●

Aşk, ateş gibi, karanlıkta daha çok parlar !

●

En güzel kadın, konuştukça güzelleşen kadındır !

●

Bir kadına ekseriya " Ne zekisiniz ! " demek "Ne çirkinsiniz ! " demektir.

●

Göz yaşı, kadında kuvvet, erkekte zaıftır !

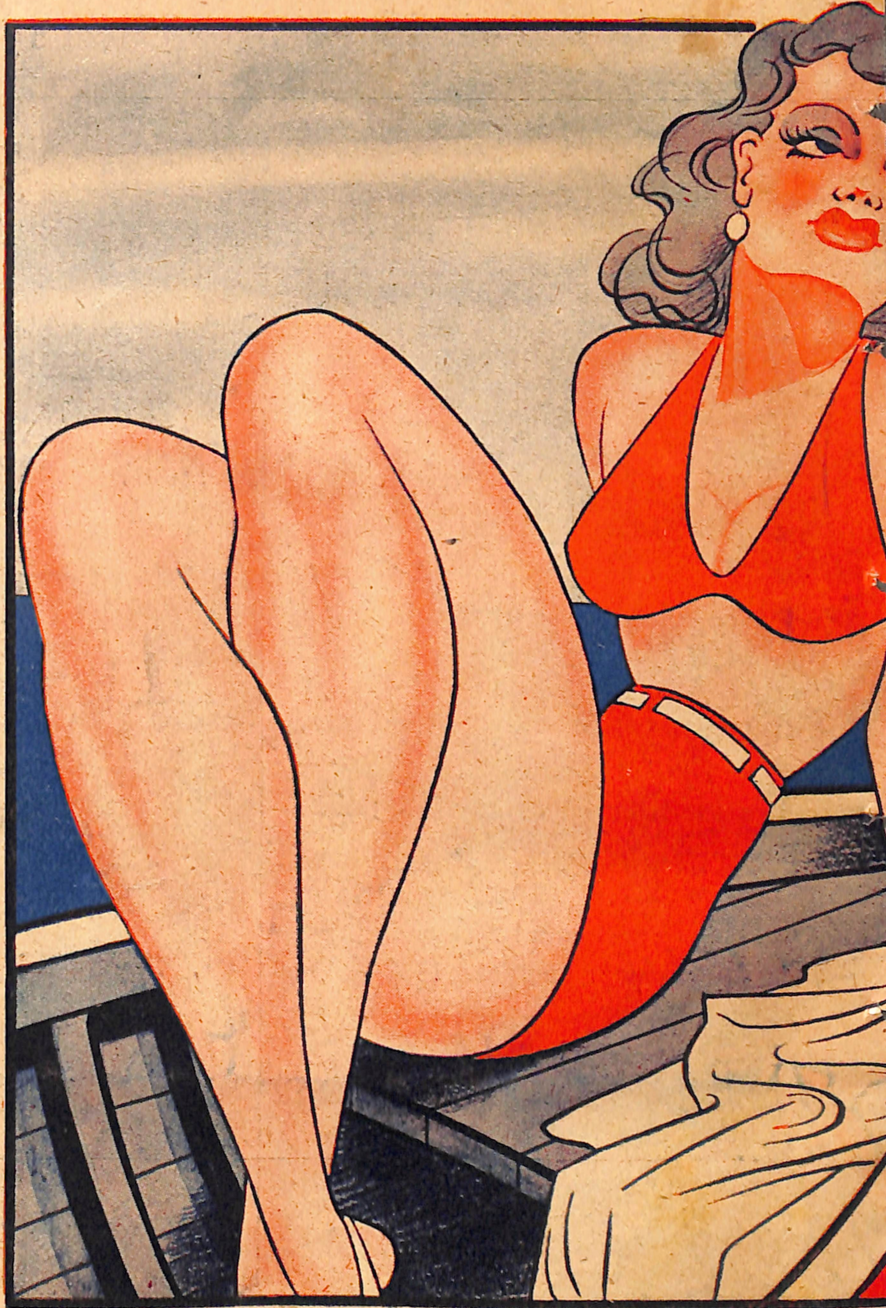
●

Kadın, yirmi yaşında pudralanır, otuz yaşında boyanır, kırktan sonra sıvanır !

●

Bir kadına, ne esmerlik, ne sarışınlık, ne zayıflık, ne şişmanlık, ne fakirlik, ne zenginlik ; hiç bir şey "annelik" kadar yakışmaz !

AKBABA

— Ver elini de

— Kızım, yine kocanla aranızda ne var ?..
— Daha ne olsun anne ?.. Sen varsın !

ŞEN FI

Ne mutlu

Bay Servet Açıkel, şehrimizin meşhur zenginlerindendir. Bir gün Üstat Çallı İbrahime rica etti:

— Ne olur, bizim hanımın yağlı boya resmini yapıver..

Çallı, kısa bir pazarlıktan sonra bin liraya razı oldu. Çalışmağa başladılar..

On beş gün sonra tablo bitmiş, çerçevelenip salona asılmıştı.

Altmışlık bir koca karı olan Bayan Açıkel, bu resimde âdeta yirmi beşlik bir civan görünüyor du.

Bay Şervet hayretle sordu:

— Üstat, bu şimdi bizim hanımın resmi mi?

— Evet..

— Siz onu böyle mi gördünüz?

— Tabiî..

Adamcağız, kıskanç bir sesle mırıldandı:

— Ne mutlu size.. Cidden bahtiyarsınız!

Tahta kurusu

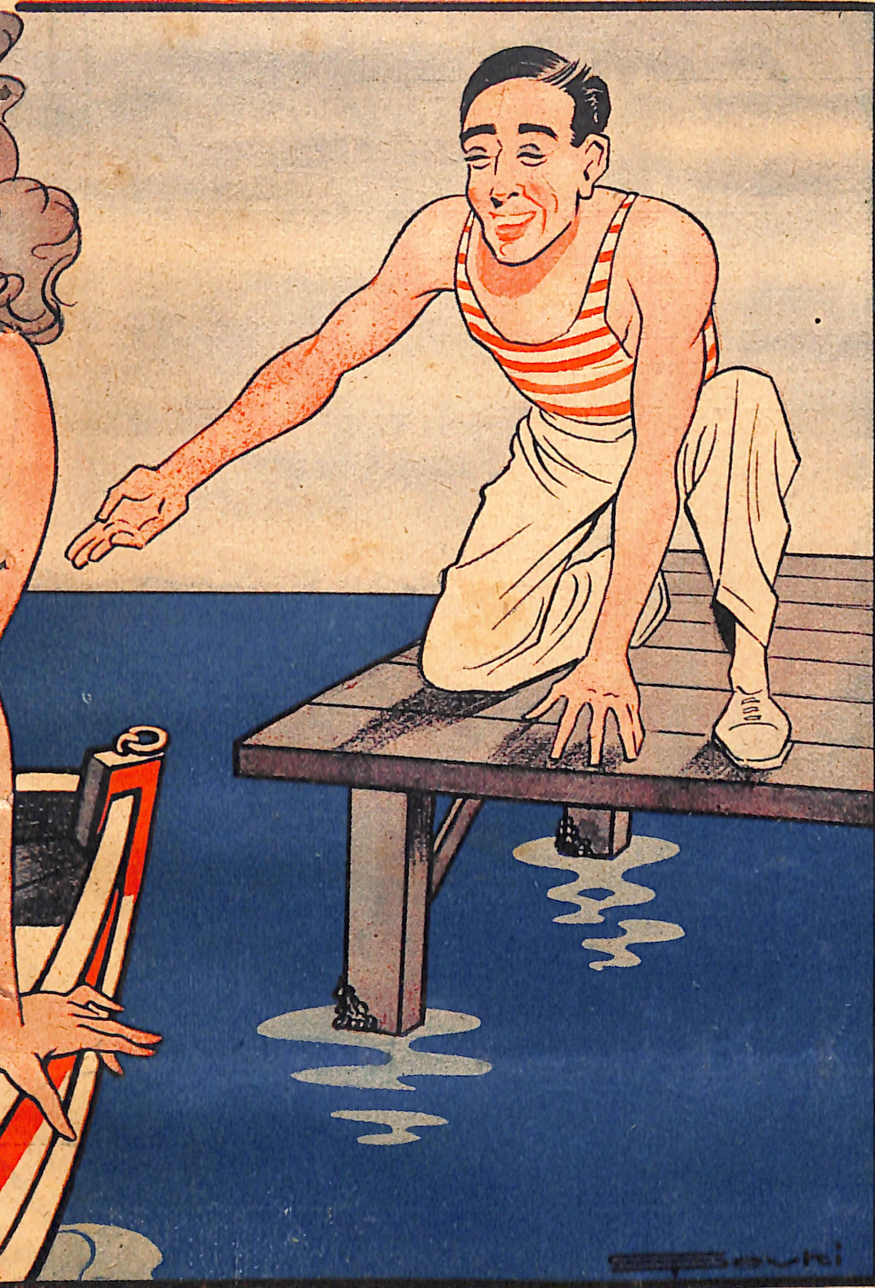
Müşteri, sabahleyin hiddetle garsona çıkıştı..

— Otelinizde bu kadar çok tahtakurusu vardı da niçin akşamdan haber vermediniz?..

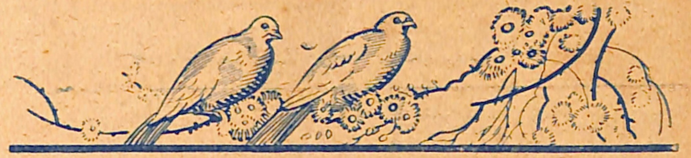
Garson, boynunu büktü:

— Hacet var mı ki bayım?. Nasıl olsa farkına varacaktınız!

ndal sefasının sonu !

n çıkarayım !..

Açılalım engine!

Açılalım engine, ben kürek, sen dümende,
Benim gözlerim sende, senin gözlerin bende!
Varsın çırpına dursun deniz de kalbim gibi,
Dalgaların üstünde atalım bin perende !

●

Akşam, batı işlerken sulara yakut oya,
Sığınalım kimsenin bilmediği bir koya,
Kolum, belinde kemer ; kolun boynumda kement,
Gözlerinin içine bakayım doya doya !

●

Kararırken git gide göğün, suların rengi,
Boşluğa serpilirken yıldızların çelengi,
Sükûtu besteleyen dalgaların sesine
Karışsın buselerin alev alev ahengi !

●

Buseler kanad açsın dudağının ucundan,
Gül pembe topuğundan, elinden, avucundan !
Buseler kanad açsın, yükselelim göklere,
Melekler bize baksın yıldızların burcundan !

Çimdik

KRALAR

Öyle ya!...

Salamon, arkadaşı Mişonla beraber, alacağını istemek için Agop Sallapatyanın yazıhanesine gitti.

Mişon kapıda durdu, Salamon içeri girdi. Fakat, girmesiyle çıkması bir oldu. Yüzü kıpkırmızı kesilmişti. Nefes nefese soluyordu.

Mişon, merakla sordu:

— Nasil, paralari alabildin mi?

Salamon, titrek bir sesle kekeledi:

— Çok kaba herifmiş;.. Iç boylesina rastyelmedim!

— Ne oldu?

— Bana tokat atmak istedi.

— Ne?.. Sayiden istedi mi?

— Elbet istedi.. Istemesaydı atar mıydı be!

Asrî çocuk

Bahçıvan, elinde sopa ile koştu:

— Seni çapkın seni, eriklerimi çalmak için benim bahçemdeki ağaca çıkarsın ha?..

Çocuk, şeytan gözlerle bir an düşündükten sonra yemini bastı:

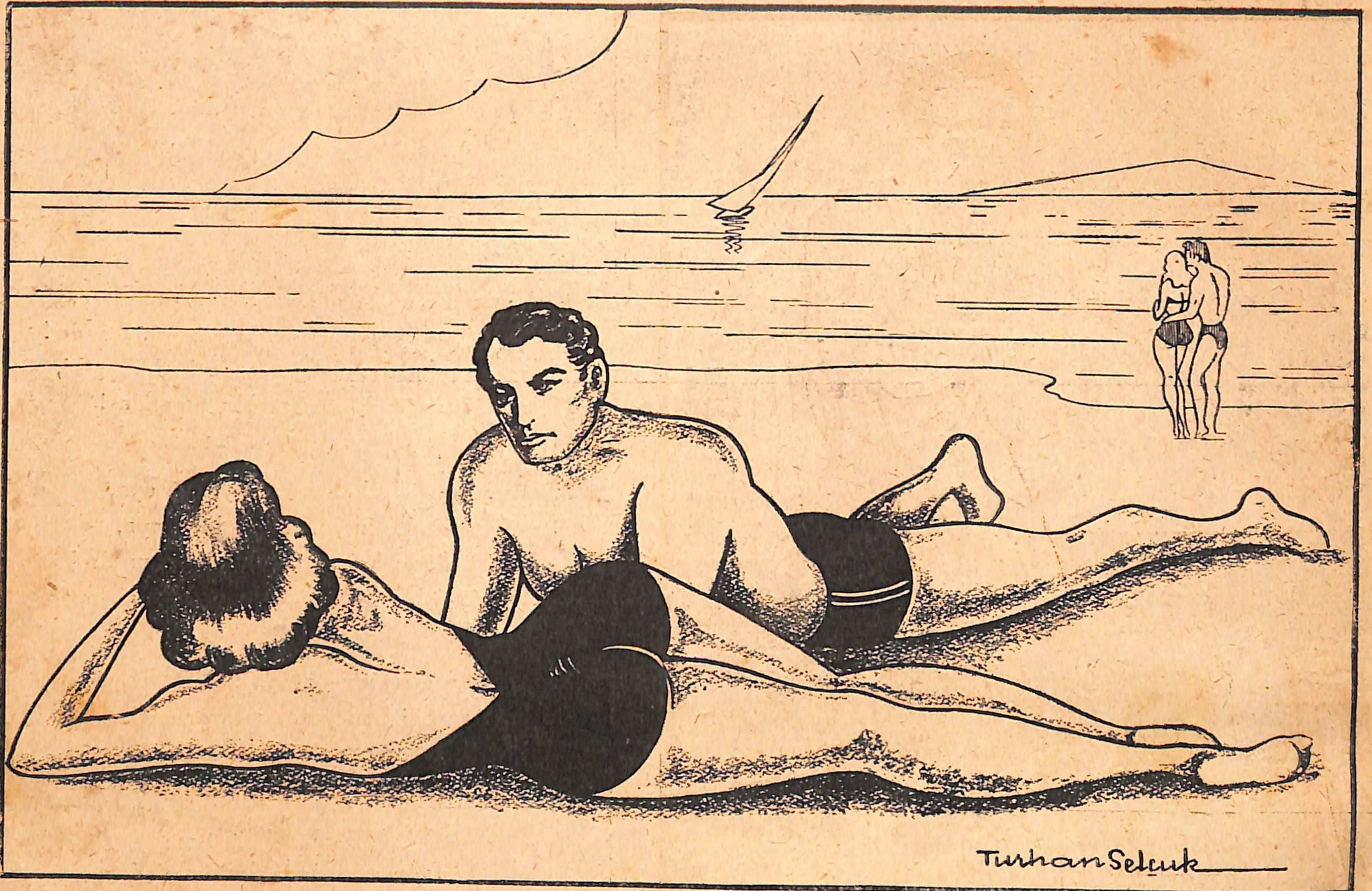
— Vallahi ben ağaca çıkmadım...

— Yaaa... Başkaları mı çıkardı?

— O da değil... Tayyareden düştüm!

— Denizden mi korkarsın, kadından mı ?..
— Kadından... Birinde yüzerim, öbüründe yüzülürüm!..

— Eğer beni aldatacak olursan kederimden ölürüm...
— Allah esirgesin.. Aslan gibi gençsin maşallah, bir şeycik olmazsın!

MEŞHEDİ HASTA

YAZAN: ERCÜMENT EKREM TALU

Zavallı dostum Meşhedi Cafer, geçen pazar Ada dönüşü o kadar terlemiş, sonra güvertede o kadar üşümüş ki, dükkâna gelir gelmez bir titremedir almış, yatış o yatış! Bir daha davranamıyormuş.

Ben bunu duyunca, hemen hatır sormağa koştum. Biçare Meşhedi burada gurbette sayılır. Çoluk yok, çocuk yok, hısım akrabadan hiç kimse yok. Yalnız, iş öğrensin, adam olsun diye geçen sene, yanına gönderilmiş küçücük biraderzadesi var.

Neyse.. Uzatmıyorum, bir şişe kolonya ile yola düzeldim. Biraz sonra dükkânın kapalı kepengini yumruklayarak geldiğimi haber veriyordum. İçeriden gevrek bir ses geldi:

— Dur, gelirem açmaya!

Ufacık kapıyı aralayan Meşhedinin yeğenine sordum:

— Amcan nasıl?

— Çoh hastadı. İlle bugün iyidzedi. Hoş gelmişsen Çekirge bala!

— Kendisini görebilir miyim?

— Beli! Helbetkin görebilirsen. Özünü görende emidzem çoh hoşlaşır.

Çocuk beni içeriye aldı, önüme düştü, daracık bir asma merdivenden yukarı, dükkânın üstündeki odaya çıktık.

Zavallı dostum, orada, bir köşede, eski imaretlerin fodlaları kadar ince bir döşeciğin içerisine serilmiş yatıyordu. Boğazına kadar çektiği yorganın üzerinde kınaları akmış, top sakalı kocaman, kıpkızıl bir leke gibi duruyordu. Traşlı kafasını, yastıktan zahmetle kaldırarak:

— Safa âmedi, ey cân-ı men! dedi. Gelip sormahlığın özümü çok memnun gılmıştır. Hemişe var olasan!

— Geçmiş olsun.. Ne oldun bakalım?

— Nice görüpsen, hasta olmuşem ağa..

— Bir şey değildir, geçer..

— Özüm de bilürem kin geçer. İlle çoh muztaribem.. İçerim yanuptır.

— Hararetin çok mu?

— Beli!

— Hekim ne diyor? Kaç derece imiş?

— Altı yüz gırh deredzedi.

— Amma ettin, Meşhedi! Altı yüz kırk derece hararet olur mu?

Dostumun sözlerinden hiç şüphe etmeğe gelmez. O saat, sevimli çehresi çatılır. Bu sefer de yine böyle oldu. Yatağın içinde birdenbire doğruldu. Sert sert yüzüme baktı:

— İnanmirsan? dedi, özüm mecbur değilem, senne yalan diyem.

— Darılma, azizim! Lâkin hararetin, dediğinin yarısı dahi olsa, nabzına bakarken hekimin eli yanardı.

Bunun üzerine, Meşhedinin soluk dudaklarından bir kahkaha fırladı:

— Hey nahuda kişi! diye bağırdı, eyle ise, bilesenkim hekkim burya gelende, parmakları yanmasın diye, nabzımı maşa ile tutuptur!

Ercüment Ekrem Talu

Makine

Gökyüzünü, nihayet pilotsuz uçaklar fethetti. Artık, asrın hâkimi makinedir.

Tanrının, etten, kemikten, kandan yarattığı makineyi, insan oğlunun çelikten, kayıştan, elektrikten yarattığı makine her gün biraz daha mağlûp ediyor.

Dikkat ediniz: Her yeni makine, yeryüzünden bir fânînin vücudünü kaldırmaktadır. Misalleri siz de benimle beraber sayabilirsiniz: Otomobil, ağzı köpüklü yağız atların çektiği arabaları kaldırdı. Bisiklet, sürücü beygirini yoketti. Gromofon, radyo, hânende ve sazendeleri susturdu. Yazı makinesi, kâtip tipini unutturdu. İntertype, mürettibin ekmeğini elinden aldı. Sesli sinema, orkestrayı ortadan kaldırdı.

Demek ki, yavaş yavaş, etin yerini demir, kemiğin yerini çelik, sinirin yerini kayış, kanın yerini elektrik alıyor.

Korkarım ki, makine biraz daha terakki ederse, hakikî insan, sun'î insanın müzelerde hayretle seyrettiği birer mumya olacak!

AKBABA

Çamlar altında bir temaşa!

Anne — Ağlama, ayıptır... Bak, herkes sana bakıyor!

Mühim mesele

Bay Halim, karakoldan içeri girdi:

— Dün gece bizim evi soyan hırsız burada mı?

— Evet!

— Kendisiyle biraz görüşebilir miyim?

— Ne görüşeceksiniz?

— Bir şey soracağım?

— Ne gibi?

Bay Halim, mahcup bir gülümseyişle itiraf etti:

— Efendim, arzedeyim: Bu adam, gece yarısından sonra eve girdiği halde bizim hanım uyanmamış.. İşte, buna nasıl muvaffak olduğunu sorup öğrenecektim!

Külâh!

Salamonla Mişon Ada vapurunda karşılaştılar. Güldüler, konuştular ve tabiî bir çok kârlı işlerden bahsettiler. Nihayet iskeleye gelince ayağa kalktılar.

Mişon şapkasını almak için elini uzatınca, Salamon bileğinden tuttu:

— Dikkat et, o benim şapkam.. Külâhlari değişmiyelim..

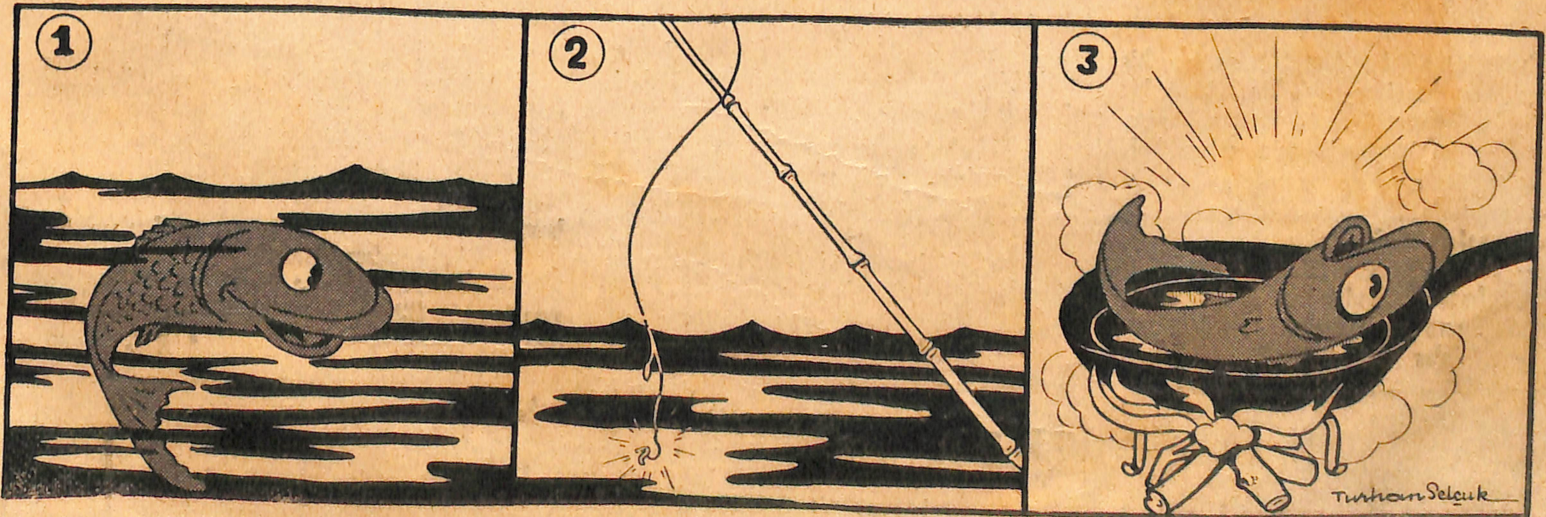
Mişon güldü:

— Sahi be.. Benim külâhım yok!

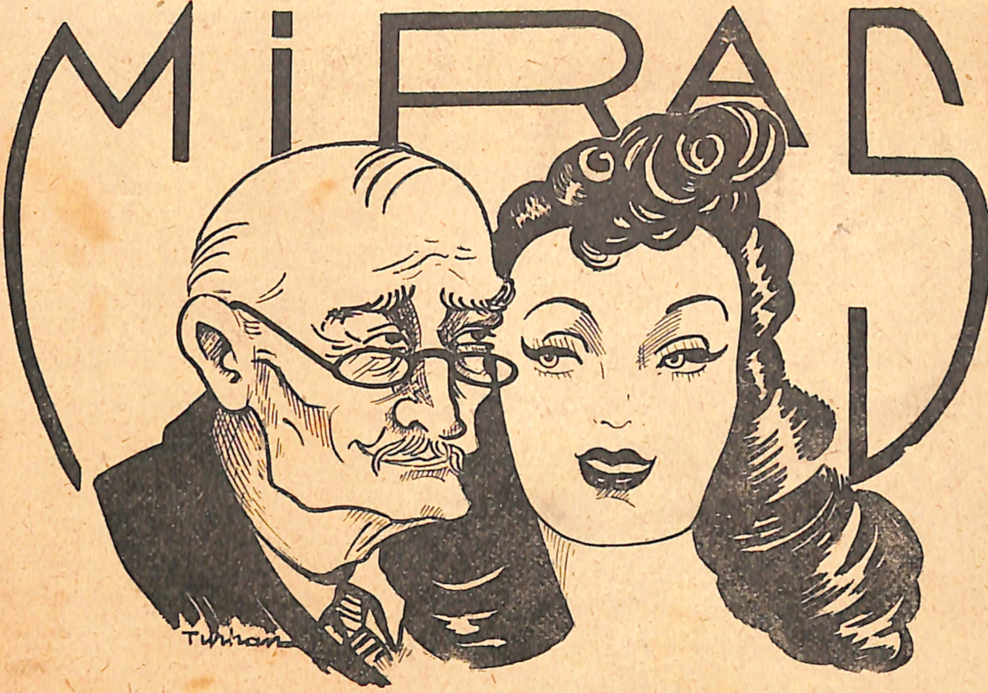
Salamon merakla sordu:

— Kime giydirdin?!.

Balıkçıya göre: Aşk felsefesi

Erkek — Kadın — Aşk

Bay İbrahim, artık bir ayağı çukurda, ömrünün son günlerini yaşıyordu. Son muztarip günlerini: Çünkü, hem zengindi, hem kimsesizdi. Üç sene evvel ölen sevgili refikasından da bir kaç apartman, dükkân kalmıştı. Ayda beş bin lirayı aşan bu geliri bırakacak bir evlâttan mahrumdu işte.. Bütün bu servet, şu iki yeğene, Halim ile Selim'e kalacaktı.

Halim ile Selim hakkında ne dedikodular duymamıştı ki?.. Zaten, enselerini kaplayan yağlı saçları, kaytan bıyıkları da onların ne mal olduğunu kâfi derecede isbat ediyordu. Şüphesiz, bu iki çapkın, o gözlerini yumar yummaz leş kargaları gibi mirasına konacaklardı ve zavallı Bay İbrahim, mezarında fatiha yerine sarhoş nağraları dinleyecekti!

O böyle düşünürken, öte yanda Halim ile Selim de başka bir üzüntü içinde idiler: Amcalarının ayda beş bin lirayı aşan servetini nasıl edip te tek başlarına avuçlarına geçirseydiler?..

İşte, iki kardeş, birbirinden gizli, bu düşünce ile plânlar hazırlayıp duruyordular...

Her gün, ya bir demet çiçek, ya bir şişe kolonya veyahut eski bir hikâye kitabı ile amcasını ziyarete koşan Halim, o gün İbrahim beyi odasında yalnız buldu. İhtiyar amca yine romatizma ağrılarından muztaripti.

Halim, sahte bir hüzünle:

— Ah amcacığım, dedi, bilseniz sizin bu rahatsızlığınızdan ne kadar müteessirim.. Amma ne kadar!..

Amca, inler gibi söylendi:

— Elbet oğlum... Memnun olacak değilsin ya?..

Halim, tam aradığı fırsatı yakalamıştı. Acı bir gülümseyişle:

— Yoook, dedi, öyle söylemeyiniz amcacığım, dünyada her insan bir olmaz.. Meselâ bizim Selim!..

Bay İbrahim, oturduğu yerde hafifçe doğruldu:

— E, meselâ Selim?... Ne olmuş ki?.

— Ne olacak amcacığım, Tanrının günü: "Şu ihtiyar ne zaman geberecek de mirasına konacağım?..„ deyip duruyor!

— Sahi mi söylüyorsun?

— Vallahi amcacığım!

— Yaaa... Vay alçak vay... Dur öyle ise, şunu mirasımdan mahrum edeyim de görsün!

Halim, büyük bir sevinçle kalktı ve amcasının iki elini öpüp başına koydu.

*
**

Halim, amcasının yanından henüz çıkmıştı ki, içeriye, elinde bir demet menekşe ile Selim girdi:

— Amcacığım, sizin menekşeyi sevdiğinizi bildiğim için..

Fakat, İbrahim beyin çatılmış kaşları, hiddet dolu gözleri karşısında cümlesini tamamlayamadı, afalladı:

— Rahatsız mısınız amcacığım?.. Sizi biraz sinirli görüyorum!

İbrahim bey, burnundan soluyarak homurdandı:

— Bir de utanmadan bana "amcacığım..„ diyorsun ha?..

Selim fena halde şaşalamıştı:

— Vallahı bir şey anlamıyorum amca.. Yoksa bilmeden bir kusur mu işledim?..

— Kusur mu?... Keşke kusur olsa.. Ben seni evlât bileyim de, sen benim ölümümü bekle, ha!..

— Ben mi?..

— Elbet sen... Halim bana hepsini anlattı!

— Vallahi yalan amca.. Asıl sizin mirasınıza konmak için gece gündüz ölümünüzü dört gözle bekliyen o!.. Daha dün: "Bizim moruk dünyaya kazık kaktı be!„ diyordu!

— İnanmam...

— Yemin ederim amca!

— Yaaa... Öyle mi?... Dur şu edepsizi mirasımdan mahrum edeyim de görsün!...

Bu sefer de Selim büyük bir sevinçle kalktı ve amcasının iki elini öpüp başına koydu

*
**

Halim, amcasının bütün mirasına konmanın bahtiyarlığı içinde, soluğu barda almıştı. Selim de ayni ümitle ayni yolu tuttu. İki kardeş, iki ayrı masada, zaman zaman birbirine düşman gözlerle bakışarak gece yarısına kadar içip eğlendiler...

Apartmanın önünde iki otomobil arka arkaya durdu. İki kardeş merdivenleri ayni hızla çıktılar ve kapıda soluk soluğa durdular:

— Halim!

— Selim!

— Amcama yaptığın alçakça jurnalcılığı haber aldım.. Amma, oynamak istediğin oyun tersine döndü!

— Rezil!..

— Namussuz!

Dişler, yumruklar sıkılmıştı. Boğaz boğaza gelmemek için kendilerini zor tuttular ve ayni çatı altında geceyi geçirmemek için, biri bir otele gitti, öbürü başka otele!

*
**

Uykusuz bir geceden sonra, ertesi sabah, ikisi de ellerinde birer şişe kolonya, sevgili amcalarını ziyarete gitmişlerdi. Tam kapının önüne geldikleri zaman, içeriden belediye nikâh memuru ile civardaki noterin, koltuklarında defterle çıktığını gördüler. Halim heyecanla atıldı:

— Aman... Bir felâket mi?

Zeki ve zarif bir adam olan nikâh memuru gülümsedi:

— Evet, bir felâket!

— Sevgili amcamız mı vefat etti?..

— Hayır... Bilâkis yeniden hayata kavuştu..

— Anlamadım.. Nasıl?..

— Hizmetçisi Ayşe ile şimdi nikâhlarını kıydık. Bütün servetini de ona bağışladı!

KARGA

Nişan Yüzüğü

Akbabanın yeni edebî romanı "Nişan Yüzüğü" dür. İki gencin, heyecan ve ihtiras dolu aşkını, nefis bir sanat havası içinde okuyacaksınız.

KUŞLU NALIN

Tefrika No. 18

Yazan: Hikmet Feridun ES

— Elbette ya... Ne sandın ?...

Sonra küçük Şekerle körpe Recebe döndü:

— Haydi bakalım... Düşün önümüze Reyiz dışarıda.. Bir kere görsün sizi..

Küçük Şekerle Körpe Recep hiç ses çıkarmadan eşkiyanın önüne düştüler. Haydutların arasında dili düzgün biri vardı. Hem yürüyor, hem gevezelik ediyordu:

— Senin kumrular girecek yer bulmuşlar... Kuzuları yemişler, şarapları içmişler... Haydi yallah samanlığa.. Bu kıza benziyen çocuk galiba paşanın şu dillere destan olan Köçeği olacak!.. Gâvur karıları gibi saçları ensede be!..

— Bakalım bizim reiz ne diyecek.

Yürüdüler...

Çağlayanın arkasına geldikleri zaman Küçük Şekerle Körpe Recep hayrete düştüler Çıkarıla belki 10.15 fıçı şarap buraya yığılmıştı

Eşkiyanın elebaşıları onları katırlara yüklemekle meşguldüler. Saçı başı dağınık, elbisesi parçalanmış Hirisantina ile Lokum hafızı dişlerine tırnaklarına kadar silâhlı iki kişinin arasında gördüler onlar da ele geçmişlerdi.

Evvelâ eşkiyalar aralarında şakalaşıyorlar, elleriyle kollariyle işaretler filân ediyordular.

Birdenbire herkes ciddîleşti. Bir ses:

— Reiz geliyor!.. Reiz!.. dedi.

Derlenip toplanmışlardı.

Eşkiya reisinden evvel bir dehşet sadası etrafı sarmıştı. Uzaktaki iki yanık fıstık ağacının arasından iki metre uzunluğunda bir insan belirdi. Bıyıkları bir yarım daire halinde tâ uzaktan belli oluyordu.

Bu, bütün civar dağları, köyleri kasabaları ve şehirleri "Nemrut Hasan" diye tir tir titreten genç eşkiya reisiydi.

Bu insan azmanı için hikâyeler, masallar, şarkılar çıkarılmıştı. Şöhreti dillerde dolaşırdı. Cesaretinin bir zır delilik halinde bulunduğu söylenirdi... Hattâ iki buçuk sene onu takip ettirdiği halde bir türlü yakalatmıyan patavatsız bir Vali İstanbulda, mabeyne yazdığı raporunda Nemrut Hasan hakkında:

"Selâmlık resmi âlîsinden istediği adamı kaldıracak derecede gözü pek ve cüretkâr olan bu şerir" tabirini kullandığı için daha uzak bir vilâyete sürülmüştü.

Nemrut kendilerine yaklaştıkça küçük Şeker onun kapkara kaşlarının altında garip bir ışıltı ile etrafa bakan biraz şaşı gözlerini farketmişti. Eşkiya reisi hakkında uydurulan masallara çe çıkarılan şarkılara göre çok daha genç görünüyordu. O kadar ki küçük Şeker, ismi dağlarda dolaşan bu adamın Nemrut Hasan olduğunu önce anlıyamamıştı.

Haydudun elindeki bir Karadağdan başka silâhı yoktu. Bütün tayfası hürmetle susmuşlardı.

Hirisantinanın önünden geçti. Rum kızı tanıdıkları arasında hiç bir erkeğin bu derece "erkek" olmadığını düşündü. Nemrut Hasan insanı âdeta bıyıklarının ucu ile, gözlerile kamçılıyordu.

Eşkiya reisi birdenbire küçük Şekerin önünde durdu. Dik dik baktı. Sonra gözlerini büsbütün şaşılaştırarak kızın yanağına bir fiske attı... Onu beğenmişti!..

Haydutlar, reislerinin bu hareketinden memnun olmuşlardı. Demek Nemrudun keyfi üstünde!

Eşkiya reisi arkasından yürüyen ve bir gorili andıran muavinine sordu:

— Nerede buldunuz bunu?..

— Samanlıkta... Istersen katırlardan birine atıp dağa çıkaralım!..

Nemrut Hasan cevap vermeden önce etrafına şöyle bir bakındı. Parçalanmış elbisesi içinde Hirisantinaya ve lokum Hafıza gözü ilişmişti.

— Öteki kızı da al.. Oynatırız...

— Başüstüne...

Konca Hafız bu "oynatırız!." sözünü telâşla kendisine çekmişti, mırıldandı:

— Efendim abd-i âciz katiyen raksedemem.. Fakat emrettiğiniz Küçük Şeker nam hatun ve yanındaki Recep efendi iyi çiftetelli bilirler. Bendenize gelince oldukça muhrik bir sadam vardır. Eğer tansip buyurursanız yanık yanık gazeller okurum efendim.. .

Eşkiya reisinin evvelâ Lokum Hafızı götürmeğe hiç niyeti yoktu. Fakat bu sözler üzerine:

— Hafızı da alın... Şarkı söyler!.. dedi.

Korkudan, titremekten dişleri zangır zangır birbirine vuran Hafız eşkiya reisine temennalar etti.

Bundan sonra Nemrut küçük Şekerin yanında duran Körpe Recebe baktı. Delikanlının uzun saçları yüzüne dökülmüştü.

Nemrut:

— Şu köçeği de götürün. Oynar!.. diye homurdandı.

Bir müddet sonra yola çıktılar.. Arkalarındaki Gâvur dağın öylesine dik bir sırtına tırmanıyorlardı ki şarap yüklü katırlar bile bunda zorluk çekiyordu.

Nihayet çok yükseklerde ve iki minare halinde diklemesine yukarıya doğru uzanan iki kayanın çevirdiği dar bir boğaza girdiler.

Bu daracık boğazın içi bir oyuk halinde koridorlar ve dehlizler gibi alabildiğine uzanıyordu. Karanlık basmıştı. Yer yer ateşler yakmışlardı.

Boğaza girerlerken kafileden havaya ikisi üst üste, biri fasılalı beş el silâh attılar. Dağın görünmiyen bir yerinden aynı fasılalarla beş el silâh sesi buna cevap verdi.

Bu bir parola olacaktı.

Bir kayalığın dönemecinde önlerine bir takım traşları uzamış, korkunç yüzlü insanlar çıktı.

Bunlar da çetenin adamlarıydı. Nemrut Hasanın muavini kendilerine seslendi:

(Lütfen sayfayı çeviriniz)

— Aşağıya inin de kuzuların yukarı çıkmasına yardım edin... Uşaklar çok zahmet çekti!..

Dağın tepesine kara bir sargı halinde kıvrım kıvrım akşam karanlığı dolanıyordu.

Bir müddet sonra büyük ateşin etrafında bir faaliyettir başladı. Şaşılacak derecede çabuk kesilip, yüzülen kuzuların nar gibi kızaran vücutlarından yağ damlaları alevlerin üstüne düşüyordu. Dağın kekik ve yabani nane kokusuna, kızaran et kokusu dağılmıştı.

Hirisantina bu vahşî dekora tekerlek tekerlek açılmış kapkara gözlerle bakıyordu. Konca Hafız şaşılacak kadar çabuk bir tarzda eşkiyayı kendisine bendetmişti. Nemrut Hasana türlü dalkavukluklarla hulûl etmişti. Haydutların başı ikide bir:

— Hoca efendi şöyle geç buyur, allasen... diye ona iltifat ediyordu.

Korkunç derecede çirkin bir kambur, Nemrut Hasana yaklaşarak sordu:

— Fener ister misin ağa?..

Hafız bu sözlere şaşıp kalmıştı. Çünkü çocukluğundan beri halk dilinde kulağına «Eşkiyanın abdalı fener yakar» darbımeseli söylenmişti. Halbuki Nemrut Hasan hiç te abdal bir eşkiya reisine benzemiyordu. Buna rağmen baş haydut, çirkin kambura:

— Haydi bakalım... Yak feneri, bu gece biraz gözlerimiz nurlansın!... dedi

O zaman iki kayanın arasına büyük bir bakır fener oturtuldu. Kocaman, kocaman kanatlı böcekler, korkunç vızıltılarla ve telâşlı uçuşlarla fenere kendilerini çarpıyorlardı.

Eşkiya reisi konağında, sarayında emreden bir derebeyi tavrile kambura seslendi:

— Şaraplar yukarı!..

Ve kayadan kayaya sesler gitti:

— Şaraplar yukarı!.. Şaraplar yukarı!...

Fıçılar ateşin yanına getirildi. Açıldı. Ortaya çeşit çeşit kupalar, taslar çıktı.

Nemrut Konca Hafıza:

— Hocafendi, günahı bana... Çek bakalım... Haydi Mecit... Sen de tıngırdat bakalım!...

Mecit denilen genç, kırmızı saçlı, çini mavi gözlü bir hayduttu. Tahtadan kendi yaptığı tambura ile meydana çıktı.

Reis bağırdı:

— Haydi!... Kızlar da ortaya...

Biraz sonra yükselip alçalan alevlerin ışığında, yolda elbiseleri lime lime olmuş Hirisantina ile Küçük Şeker kıvrıla kıvrıla raksediyorlardı.

Kambur haydut, Körpe Recebi göstererek:

— Bu köçek neden oynamaz?.. Namını bu dağlardan bile işittik... Çiftetellide üzerine yokmuş!... dedi.

Nemrut gümbürtülü kahkahalarla cevap verdi:

— Sahi... O da çıksın ortaya!...

Bu sözler üzerine dört kız Körpeyi kızların oynadığı dairenin ortasına attılar.

Yanan ateşin ışığında kiminin bir gözü kör, kiminin bir yanağı bıçakla yukarıdan aşağı çizilmiş ve hepsinin traşları kor kunç otlar gibi yüzlerini bürümüş, hakikaten tüyler ürpertici bir hald eidi.

Recep, Küçük Şekerle karşılıklı oynuyordu. Nemrut Hasanın bütün iltifatı Şekerin üstünde toplanmıştı. Hâttâ bir aralık:

— Bu kız ceylâna benziyor be!..

Diye eşkıyalığı ile şairlik taslamağa da kalktı. Fıçılardan ikisi bitti, üçüncüsü ne başlandı.

Nemrut Hasanın şaşı gözleri büsbütün birbirinden uzaklaşıyor, bakışları makas ağzı gibi açılıyordu. Fakat bu makasın ortasında yalnız Küçük Şeker oynuyordu.

Kadınlara da bol bol şarap vermişlerdi. Zaten öğleden beri sarhoş olan ve samanlıkta, samanların altında büsbütün başı dönen Küçük Şeker dakikadan daki kaya kendisinden geçiyordu. Çiftliğe geldiği zamandan beri genç çingene kadınına bir şeyler olmuştu. Ne zaman kendisine çok içirseler, sarhoş olur olmaz Körpe Recebe sokulmak istiyor, bu arzu önüne geçilmez bir çılgınlık halini alıyordu.

Bu sefer de öyle olmuştu. Körpe Recep ile karşılıklı oynarken ona o kadar sokuluyor, ona öyle garip ve içten bakıyordu ki hali eşkiyanın bile dikkatini çekti. Hele kafası dumanlanan ve Küçük Şekeri son derecede beğenen Nemrut Hasan bu kılsız, karı suratlı çocuğa fena içerlemeğe başlamıştı.

Küçük Şekerin önünde eşkiya reisinin bir dağ zirvesi gibi erkekliği ile, Körpe Recebin kadınları bile kıskandıracak oya güzelliği birbiriyle çarpışıyordu.

Haydut reisi Körpe Recebi Küçük Şekerin gözünden düşürmek için ona bir isim taktı:

— Guççuk hanım.. diyordu.

Bu "Guççuk hanım„ sözü bütün eşkiyanın hoşuna gitmişti. Çevirdikleri halkadan "Guççuk hanım!„ diye seslenerek Receple alay ediyorlardı. Hattâ nereden işitmişlerse bazan da "medmezel„ diye çağırıyorlar ve arkasından gök gürültüsünü andıran kahkahalar atıyorlardı.

— Arkası var —

AYLIK
ansiklopedi
SAHİBİ :
SERVER İSKİT
Birinci numarası çıktı.
Eşsiz bir bilgi hazinesidir

Dost Görünen Düşman !

Üç dâhinin bir eseri

Arapçadan, Farsçadan, İngilizceden Türkçeye çeviren :

ÖMER RIZA DOĞRUL

Akbaba Yayın Evi'nin bu pek kıymetli eseri gelecek hafta çıkıyor.

7000 SENE EVVEL

Meşur âlimlerden Dr. Huber, biranın tarihi hakkında yazdığı bir eserde, milâttan 5-6000 sene kadar evvel başlıyan Keldanî medeniyetinde biranın büyük bir yeri olduğunu söylemektedir. Bazan yalnız arpadan, bazan da arpa ve baharattan imal edilen biranın kadınlar ve işçiler tarafından çok içildiğini yine bu âlim anlatmaktadır. Yapılan bir hafriyatta bulunan on mezarın, bira imalâtını gösteren kabartmalarla tezyin edildiği ve kabartmalar yanyana getirilince imalâtın bariz bir surette görüldüğü de aynı âlim tarafından nakledilmektedir.

BU GÜN İÇİLEN BİRANIN 7000 ŞENELİK MAZİSİ VARDIR

Bira besler, serinletir, neşe verir

Yavrunun kuvvetli, sağlam olmasını neşeli büyümesini istersen

FASFOTİN NECATİ

Yedir

Vitamini bol, kalorisi fazla bu kıymetli bebek gıdasını miniminilere mutlaka yediriniz.

Bahçekapı : SALİH NECATİ

ADEMİ İKTİDAR
ve
BELGEVŞEKLİĞİNE KARŞI

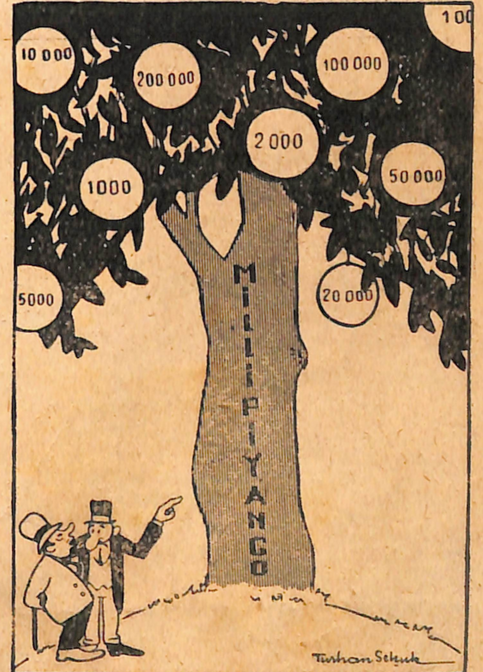
HORMOBİN

Her Eczanede bulunur

P. K. 1255

Reçete ile satılır.

PARFÖM SOLİD
MAKBULE GEÇECEK GÜZEL BİR HEDİYEDİR

— Ne mübarek, ne bereketli ağaç değil mi ?..

— Evet, her ay binlerce meyva veriyor !

Sahibi : Yusuf Ziya ORTAÇ

Basıldığı yer : İstanbul Halk matbaası

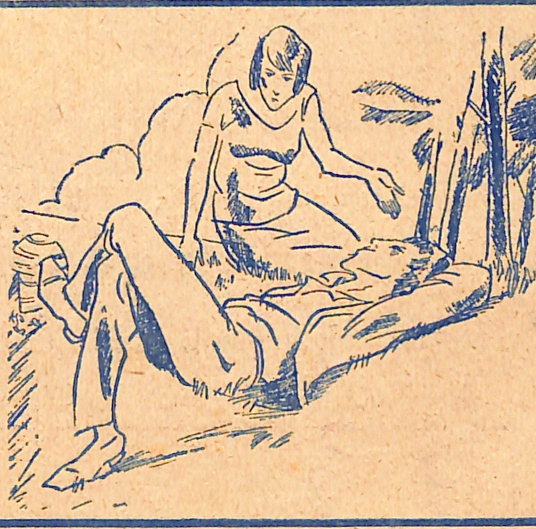

DÜNYA KARİKATÜRLERİ

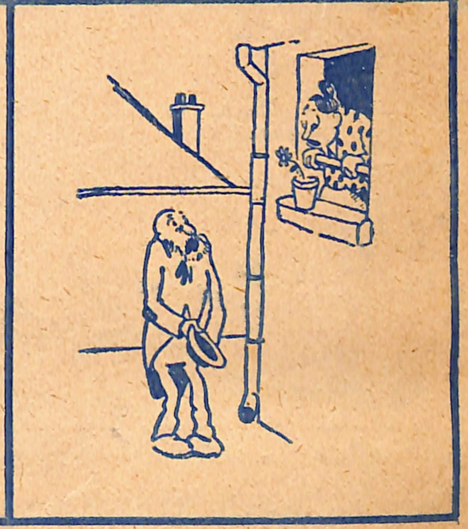

— Bak anne, bu adam galiba polislerin ahbabı: Kol kola girmişler, öyle gidiyorlar!

Kadın — Doğru söyle: Beni param olduğu için aldın, değil mi?

Erkek — Hayır... Param olmadığı için!

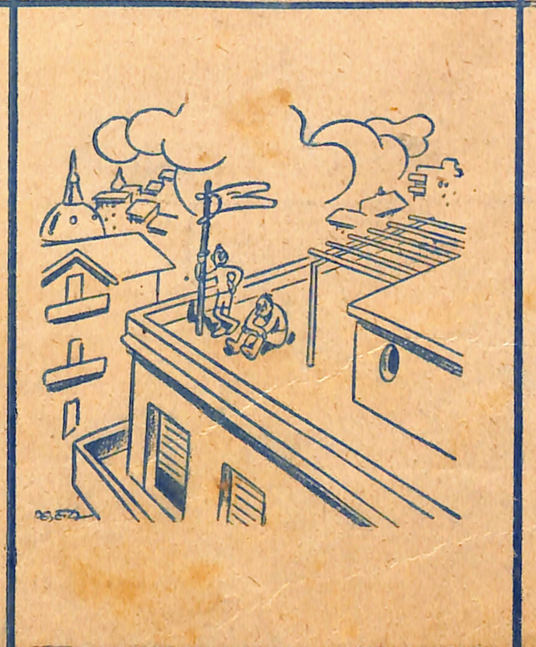

Kadın — Yook, ben tembel insanlara sadaka vermem: Altı aydır hep aynı duayı ediyorsun!

— Vah zavallı vah.. Niçin böyle kör oldun?

— Hep ihtiyar kadınlar sadaka verdiği için madam!..

— Ne zaman bu taraçaya çıksam bana bir hüzün basıyor...

— Neden?

— Kendimi denizde kazaya uğramış bir yolcu sanıyorum!

İtiyat!

Emekli general — Kalk borusunu çalayım mı?..